

המשגיה

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור, ולכל דורש ברבים

גליון מס' 87

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

בהר - בחוקותי - תשפ"ג

עניין של חינוך

מי יזכה להיות יורש העצר ???!

מלך אחד היה עצוב מאוד כי לא היה לו בן שימשיך את מורשתו, לכן הגה רעיון לחפש לעצמו יורש עזר ברחבי ממלכתו. לשם כך ערך תחרות שבו כל ילד מהממלכה מקבל עציץ עם זרעים ומי שיצליח להצמיח עציץ עם פרחים מרהיבים ביותר יזכה להיות יורש העצר, מובן שרבים מילדי הממלכה ניסו כוחם בתחרות ולימים נקבע מועד בו הגיעו כולם עם עציציהם להראות את תוצרתם למלך. המלך עבר בין כולם וסקר את היבול המבורך שבידיהם והנה צד עינו של המלך בילד קטן עני העומד מבוייש בין כולם, מדוע הינך עצוב ונכלם? שאל המלך והילד ענה שלצערו ולמרות שפעל בדיוק כפי הוראות המלך לא הצליח להצמיח שום דבר מתוך העציץ. אורו עינו המלך לשמע תשובתו והכריז כי אותו ילד פשוט יהפך ליורש המלכותי ולתמיחה הקהל הסביר המלך שמלכתחילה הזרעים שניתנו למשתתפי התחרות היו זרעים מבושלים שלא ניתנים לזריעה כלל, וממילא מה שכולם הכינו אינו מהזרעים שקיבלו ובתחבולה עשו כן, לעומת זאת הילד דובר האמת שלא הצליח הוא היחיד שעמד במשימת המלך ומפאת מידותיו התרומיות ראוי הוא להיות יורש העצר. כל יהודי שדבק באמת הוא הראוי להתקרא בן מלך ולוואי ונזכה להשריש זאת בילדינו ובנו.

מערכת שיעורי לב ארי

פְּנִינִים מִשְׁלַחַן מַלְכִים

וכי ימוך אחיך ומטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך: אל תקח מאתו נשך ותרבית ויראת מאלקיך וחי אחיך עמך: (כה, לו)

כתב בכלי יקר: כי עיקר טעם איסור הריבית הוא לפי שהוא מסיר את מדת הבטחון מן האדם, כי כל בעל משא ומתן ענינו נשואות אל ה' לפי שהוא מסופק אם ירויח או לא. אבל הנותן בריבית: הרי שהריוח שלו ידוע וקצוב וסומך על ערבונו שבידו ומן ה' יסיר לבו. ומה שגם הלוח עובר בלאו לפי שהוא מחטיא את המלוה ומסירו מן מדת הבטחון כנודע מדבר המלוים בריבית שרובם מקטני אמנה ואבירי לב הרחוקים מצדקה, מצד כי אין בטחונם בה'. בעניין הביטחון נביא כאן את תהלוכות חייו של הגרי"ח זוננפלד זצ"ל: בגודל מידת בטחונו, לא נמנע הגרי"ח מלהשתדל בתפלה ובעשייה שגם אשתו ובני ביתו לא ישימו מבטחם אלא בהקב"ה. בימי מצוקה, שהוא ואשתו חיו חיי צער ורעבו לחם, הצטער מאד בצער אשתו ולא היה יכול לראות בצרתה ודאגת לבה. אז נשא עינו לשמים ואמר: "רבונו של עולם, להתפלל שתזמין לי ממון איני יכול ואיני רוצה, כי מתנת חנם לא אקבל. ולבקש שאמצא אבידה איני רוצה, כי ע"י כך תצטרך לצער אחד מבריותיך, וזה אינני רוצה אפילו מגוי, כי אינני מבקש שגוי יאבד בכדי שאני אמצא, משום שאיני רוצה להיבנות מצערן של שום בריה בעולם, ואפילו מנכרי. אלא מבקש אנכי שתתן מדת הבטחון בלבה של אשתי, ואם תמלא בקשתי זו, נמצא אני נהנה ואין העולם חסר כלום, וה' שמע תפילתי, וכל ימיה לא התאוונה על חוסר פרנסה. רק פעם אחת ויחידה פקעה סבלנותה של צדקנית זו, ולבה האמהי נכמר למראה עולליה המבקשים לחם והיא לא יכלה למלאות את מבוקשם. היה זה בשעה שרבי חיים מסב ליד השולחן והרבנית הגישה לו לחם שזה עתה השיגה מהשכן לאחר שביקשה זאת ממנו בבושת פנים. ואחרי שרבי חיים פרס כדיו וברך ברכת המוציא, אמרה לו: - "רציתי להטעימך הטעם כשאין לחם בבית, למען תרגיש בצערי ובצער הילדים שאין לי במה להשביע רעבונם". באמרה מלים אלה פרצה בבכי מר, והוסיפה: גם לחם זה שעליו בצעת עתה שאול הוא מאת שכנו ר' ישראל יעקב. הצטער מאד רבי חיים על סעודה זו שאינה מספקת, ועוד שהלחם לא משלו הוא, דבר שנגד את הנהגתו, כי מעולם לא שאל דבר מאחר. דחק עצמו ואכל שיעור כזית שיוכל לברך עליו ברהמ"ז דרבנן, אכל ולא שבע כי לא רצה לשבוע מסעודה שאינה שלו. צערה של אשתו, ורעבון ילדיו, נגעו מאד ללבו של רבי חיים, ועם גמר ברהמ"ז אמר, כפונה אל עצמו: "אמנם נדמיתי שגם לה יש מדת הבטחון כמוני, אבל עכשיו שאין הדבר כן, יש לצאת ולחפש פרנסה". בדברו כדברים האלה שם את ה'דובע' שלו על כתפיו, קם ויצא מן הבית "לחפש פרנסה". הוא עולה במדרגות הרחבות במעלה השכונה, סובב ימינה ופונה לצאת מהשער שע"י בית החולים "משגב לדך" בסמטא הפונה למיידאן, לפתע רבי חיים מתכופף. ומרים מהארץ שני נפוליון זהב. ואמר: "נו אפשר כבר לחזור הביתה יש לי ב"ה כבר פרנסה..."

(הסיפור במקור מופיע בספר האיש על החומה)

מעשה שהיה...

מפגש הצדיק | ספור על רבי שלמה אליעזר אלפנדר זיע"א

הילולא דצדיקייא

הילולת
הרב שלמה
אליעזר
אלפנדר
זיע"א

הרב שלמה אליעזר אלפנדר

זיע"א, ידוע בכינוי "הסבא

קדישא", (נלב"ע כ"ב באייר

תר"צ), היה פוסק ומקובל, החכם

באשי של דמשק ולאחר מכן של

צפת. רבנו נולד באיסטנבול, אז

בירת האימפריה העות'מאנית,

לרבי יעקב ולחיה, כנצר למשפחת

רבנים המיוחסת עד לבצלאל בן

אורי משבט יהודה. ובשנת

ה'תרע"ז, בא הרב אלפנדר לצפת

והתבקש על ידי הקהילה הצפתית

ליטול את שרביט הרבנות, תפקיד

בו שימש במשך שנים ספורות

ובתחילת שנות ה-20 עלה

להתיישב בירושלים, שם ישב

בביתו בעיר החדשה ברחוב הקרוי

כיום על שמו בשכונת מקור ברוך,

עד לפטירתו. אף על פי שזכה

לזקנה מופלגת (118 שנה), כושרו

הגופני היה מצוין והוא צעד על

רגליו ללא סיוע, עד זמן קצר לפני

פטירתו. כמו כן מעולם לא נזקק

למשקפי קריאה, אף על פי שלמד

מספרים ישנים המודפסים בכתב

קטן וכתב פסקי הלכות וחיידושים

עד יומו האחרון.

ת.נ.צ.ב.ה. וזיע"א

בשנת תרפ"א, בקר מרן סידנא בבא סאלי עליו השלום בארץ ישראל, היה זה בקורו הראשון בירושלים עיר הקדש. ועל אף גילו הצעיר זכה להערצה מיחדת מצד תושבי ירושלים, שעלו להתברך מפיו. במהלך שהותו בארץ ישראל, החליט הבבא סאלי לבקר בצפת, עירם של מקבלי הגליל. באותם ימים חי בצפת הגאון המקבלי, רבי שלמה אליעזר אלפנדר, הידוע בכינויו, המהרש"א. הרב אלפנדר היה קשיש מפלג, בן תשעים וחמש שנה. הוא היה ידוע בתקיפותו ובקדשתו, וכל מקבלי ארץ ישראל התבטלו לפניו בראת כבוד. עלה הבבא סאלי לצפת, פקד את קברותיהם של האר"י הקדוש, מרן ה'בית יוסף', רבי שלמה הלוי אלקבץ ועוד, ואחר כך פנה אל ביתו של הרב אלפנדר, להתברך מפיו. כעבור שעה קלה דרכו רגליו של הבבא סאלי על מפתן חדרו של הרב אלפנדר. המחזה שנראה באותה שעה, נחרט לעד בלבותיהם של הנוכחים. כאשר חצה האברך הצעיר, בן השלשים ואחת, את מפתן החדר, התרומם הרב אלפנדר, בן התשעים וחמש, ממטתו, וקם לכבודו מלא קומתו! כאמור, הרב אלפנדר היה ידוע בתקיפותו הרבה, ומעטים זכו לשבחים מפיו. העבדה כי קם מלא קומתו בפני רב צעיר, הבהירה לנוכחים כי הנכנס אינו תלמיד חכם מן השורה. במשך שעה ארוכה שוחחו ביניהם הבבא סאלי והרב אלפנדר בעניני הלכה וקבלה, ובסיומה של השיחה הפתיע הרב אלפנדר בשנית את הנוכחים, כאשר פנה אל הבבא סאלי ובקש ממנו כי יברכו! בתחלה סרב הבבא סאלי בענותנותו לבקשתו של הרב הישיש, ואולם, כאשר עמד הרב אלפנדר על דעתו, נכנע הבבא סאלי ועשה כפי שנגצטוה. למותר לציון, כי הדבר הפך לשיחת היום, ומני אז, גברה הערצתם של תושבי ארץ ישראל לבבא סאלי...

ב"ס

סגולה לנאב שנים שלא יבוא!

סגולה מסקובל קדסון אחד כשיזאח הלבוה בפעם הראשונה אחר הסולד יאמר כן:
 "איוב היה מהלך בדרך ופגע בו אליהו (הנביא) ואמר לו: מפני מה אתה מצטער? אמר לו מפני כאב השנים שיש לי, אמר לו: לך וטבול בנהר דינור ותתפא. הלך ונחץ בנהר דינור ותתפא, ומי שרפא את איוב הוא ירפא את פלוני בן פלוני"

(העתק מספר בארות חיים שחובי בלום דבר בעתו לחש שבט)

זכותו תגן
עלינו אמן!
(מאת רבי אברהם
אוחיון שליט"א
בספרו על סידנא
בבא סאלי)